

Na het doden van Roberto, die overduidelijk niet zichzelf was, en het gevecht met de aanhangers van Hinidi, zijn jullie in een verlaten stuk woestijn belandt. Ver weg van het tentenkampement van de Ziggy's waar jullie eerder gelogeed hebben.

Als je op onderzoek uitgaat en de cirkel van bomen, waartussen het gevecht plaatsvond, verlaat, zie je behalve je mede avonturiers niets anders als zand, zand en nog eens zand.

Zonder een noemenswaardige hoeveelheid water of ander vocht zwerf je rond, in de hoop iets van beschaving tegen te komen. Hoelang je rondgedwaald hebt weet je niet meer, de hitte en dorst hebben hun tol geëist van je gezondheid.

Met de moed der wanhoop heb je je voortgesleept, en het heeft je op het randje van waanzin gebracht. Een voor een vallen jullie neer op het zand, te uitgeput om nog een voet voor de andere te zetten, en berust je je in het lot dat komen gaat...

Hoelang je buiten bewustzijn bent geweest, daar heb je geen flauw idee meer van, maar plotseling voel je een zacht schommelende beweging. Je hoort de zachte stemmen van mannen en vrouwen in een zoetgevooisde taal. Het klinkt je prettig in de oren... als je voorzichtig je ogen opent bevind je je liggend op een comfortabel bed op een plateau welke zich op de rug van een kameel bevindt. Je ziet een lange stoet lichtjes van de lantaarns en in hun lichtschijnsel de kamelen met hun berijders in een lange sliert lopend in een rustig tempo. Niet lang daarna houdt de karavaan halt en worden jullie voorzichtig afgeladen en overeind geholpen. Welkom op Slot Snibbestein klinkt het in een ietwat dialect.

** voor diegene die niet op het afgelopen winterlive aanwezig waren... je bent om een of andere reden met deze karavaan meegereisd.